

[Gert Petersen]

at fremskridtspartiet ikke er enig heri, skulle føre til en ændring af denne politik.

Jeg hørte hr. Arne Christiansen sige, at han kunne sandelig heller ikke lide apartheid; hvordan den så i øvrigt skulle bekæmpes, det blev vi ikke meget klogere på ved at høre hr. Arne Christiansens udtalelser, det skal jeg erkende.

Jeg hørte også, og det var interessant, den konservative ordfører fortælle, at vores syn på forholdene dernede i Sydafrika er noget forskruet. Det var det ord, der blev anvendt. Jeg er helt overbevist om, at et flertal her i salen ikke ville anvende det ord. Hvis de konservative dér vil stille sig på linje med apartheidbeundrere som hr. Svend Andersen (Rosk. a.) – der fortalte os, at apartheid, det var sandelig noget, som placerede Sydafrika i den bedste tredjedel af de lande, som ikke var så gode her i verden, og dem var der jo så mange af, Sydafrika var altså ikke så slemt – hvis de konservative vil gå sammen med fremskridtspartiet i det synspunkt, ja, så siger jeg bare velbekomme til de konservative. Det må være deres sag.

I øvrigt vil jeg sige om de bemærkninger, der har været fremme, at handlingsprogrammet, som dette forslag refererer til, er vedtaget af De Forenede Nationers generalforsamling. Det vil igen sige to ting. For det første at handlingsprogrammet er meget stærkt påvirket af og godkendt af repræsentanter for flertallet i Sydafrika, altså den sorte befolkning. Det ville ikke være helt rimeligt, om vi kom og fortalte, om den konservative ordfører eller venstres ordfører kom og fortalte den undertrykte befolkning i Sydafrika, hvad der er godt for den. Det var jo tænkeligt, den selv fandt ud af det. Dens repræsentanter har altså fundet ud af, at en økonomisk boykot vil være til dens fordel, vil være en hjælp i dens kamp mod undertrykkelsen. Det synes jeg man bør indstille sig på.

Handlingsprogrammet er som nævnt vedtaget af FN's generalforsamling. Der er rejst det spørgsmål, om det ikke burde have været vedtaget i sikkerhedsrådet. Hr. Honoré fik ligefrem gjort det til, at der var grebet ind på sikkerhedsrådets kompetenceområde osv. Hertil vil jeg sige to ting: for det første er det vestmagterne selv – og Danmark var såmænd med til det – som tog skridtet til at føre en række sikkerhedsrådspørgsmål over i generalforsamlingen; det skete i 1950. For det

andet er det, der er tale om, at generalforsamlingen kommer med henstillinger og henstillinger til sikkerhedsrådet. Ja men skulle generalforsamlingen ikke have lov til det? Er det at krænke sikkerhedsrådets kompetence? Der er jo ingen, der påstår, at der er andre organer end sikkerhedsrådet, som kan tvangsgennemføre foranstaltninger. Alle ved – og det ved de også i generalforsamlingen, når de stemmer – at når man stemmer for en resolution som denne, så er det en henstilling, hverken mere eller mindre. Det er en henstilling til staterne, som er med i De Forenede Nationer, og det er en henstilling til sikkerhedsrådet. Jeg kan derfor ikke se, at der er tale om at krænke sikkerhedsrådets kompetence.

Det forslag, vi har fremsat her fra SF's side, er, som hr. Steen Folke sagde meget rigtigt, et forsigtigt forslag. Vi kunne godt være gået meget videre, også ud fra det handlingsprogram, som er vedtaget i De Forenede Nationer. Men for det første ønskede vi, at der skal komme noget ud af det her, at forslaget må samle et så stort flertal som overhovedet muligt – det har vi udformet det efter. Og for det andet er vi indstillet på en udvalgsbehandling – som udenrigsministeren også var inde på – hvor man virkelig lægger tingene på bordet. Vi er meget indstillet på at bringe dette forslag – eventuelt med ændringer, naturligvis – frem til endelig behandling her i salen, fordi vi finder, det er nødvendigt, at Danmark gør noget.

Det fører mig frem til det næste punkt, nemlig at vi ikke bare kan vente på de andre lande. Jeg vil ikke her i denne forbindelse gå ind i fællesmarkedsdiskussionen; det er i og for sig underordnet, om det er FN eller fællesmarkedet i denne forbindelse. Hvis den langsomste hest hele tiden skal bestemme travet, så sker der ingenting. Derfor må et land som Danmark, med den holdning Danmark har – og Danmarks holdning er, himlen være lovet, anderledes end hr. Svend Andersen (Rosk.a.)s – tage nogle skridt i forhold til den sydafrikanske situation. Det kan ikke være de store, dramatiske skridt, det har vi ikke størrelse til, men vi må tage nogle skridt. Vi kan ikke bare vente på de andre. Jeg mener også, at hvis vi tager nogle skridt, så kan det sætte andre lande i gang. Så kan man sætte en bevægelse i gang, sådan at flertallet i Sydafrika, den undertrykte befolk-